Перець

№ 2 (517)
Рік видання XXIV
СІЧЕНЬ
1964
КИЇВ
Ціна 10 коп.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Малошановні усякі дяді,
Не стійте хімії на заваді,
Бо пречудові є хімікати,
Щоб вам чуприну прополоскати.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

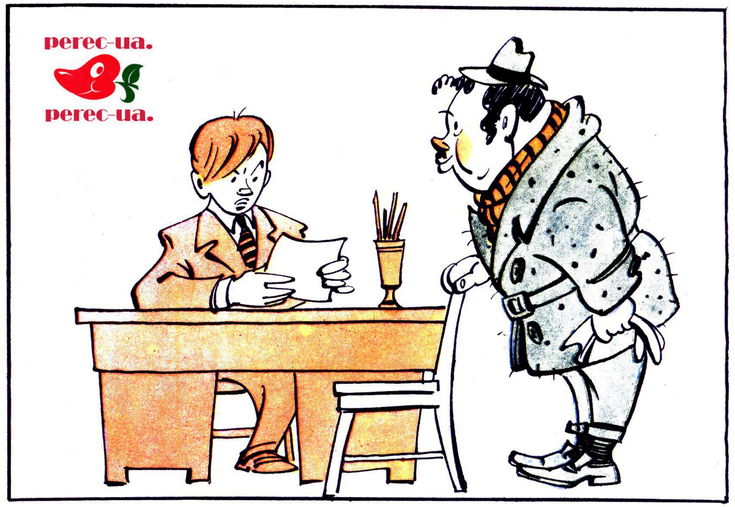

— Вибачте, але вам до пенсії ще років зо три...

— Нічого, я зачекаю!

Сатиричні мініатюри

ХТО КОГО?

— Ти знов кудись збираєшся, Марино?—
Питає чоловік свою дружину.
— В універмаг навідатися хочу.
Дивись, якраз на кофточки наскочу.
— Так ти ж купила дві на тому тижні...
— Дивак який! Кому завадять лишні?
Тепер у моді кофти волохаті...
Он Дусі вчора чоловік приніс.
Не стерплю я, щоб модниці пихатій
І цього разу не наставить ніс.
Та й людям не наважусь глянуть в очі,
Коли мене хтось в модах обжене...

...Марина мчить десяту кофту брати,
А чоловік сіда штани латати.

Іван ФОСТІЙ.

НЕ ТА КАР'ЄРА

Йому весь вік звання почесне сниться,
Та, по пивних тиняючись, він встиг
Здобуть звання відомого п'яниці,
А у митцях лишився молодих.

Валентин ЧУДНИЙ.

ВЕДМЕЖА ПОСЛУГА

Писала скарги більше року Птиця:
Безчинствує завфермою Лисиця.
Ведмідь вжив заходів — він розчерком пера
Звільнив Лисицю
й призначив... Тхора.

Григорій ДМИТРЕНКО.

с. Демидів.
Києво-Святошинського району.

ЛИХО ДАВНЄ Й СЬОГОЧАСНЕ...

(РЕЙД ПЕРЦЯ)

АГРЕГАТ ПРАЦЮЄ ВХОЛОСТУ

Колись, бувало, вийде мисливець по першій пороші в поле — і очі в нього розбігаються од свіжих слідів дичини: оце слід зайця, це лисиці, а це...

Тр-рах! Упав... Ударився об щось гостре, під снігом непомітне, і теж безпомилково визначив:

— А це — слід безгосподарника!

Це він на кимось забуту в полі борону наткнувся.

І не таке бувало.

Бувало, не лише борони й плуги, а й трактори з комбайнами на полі зимувати залишалися.

Тепер — не те. У цьому ми наочно переконалися, об'їздивши землі не одного колгоспу на Черкащині.

Наче хтось пройшовся цими землями з величезним магнітом в руці. Ані трибочка, ані гвіздочка під снігом не залишилося!

— Тепер, — авторитетно запевнив нас т. Гулий — голова колгоспу ім. 8 березня, Корсунь-Шевченківського району, — з інвентарем і механізмами у нас повний порядок!

Порядок, як ми невдовзі переконалися, більш ніж ідеальний: на колгоспний двір старанно звозяться не тільки машини, але й грязюка, якою вони протягом робочого сезону обросли.

От стоїть трактор «ДТ-16». Стоїть не змащений, але щедро обліплений мерзлим чорноземом. На своїх, на чотирьох стоїть, а він би, їй-богу,.. значно краще почував би себе, якби його на колодки поставили. Голова колгоспу цілком і повністю згоден з нами.

— Я ж казав!.. — спалахує він. — Я ж говорив тому бісовому механіку Колієнкові...

Голова, виявляється, не одному механікові казав. Він і комбайнерові Котляру нагадував, що треба зняти з комбайна «С-4-М» молотильний агрегат.

Та що з того? Він сказав, його вислухали. А розпорядження не виконали. А голова не перевірив.

Вхолосту, виходить, спрацював молотильний агрегат...

Молотильно-говорильний...

НА ДЗЕРКАЛО НАРІКАТИ НІЧОГО

Хто з технікою діло має, той знає, скільки в ній шліфованих деталей. Такі трапляються деталі, що в них і самого себе побачити можна. От, приміром, тракторний плуг. Не така це вже й складна штука, але й вона (у добрих руках!) часом виблискує, мов дзеркало.

Та якби голова колгоспу ім. Карла Маркса, Золотоніського району, т. Соломко надумав глянути у таке дзеркало на своєму колгоспному подвір'ї, то навряд чи впізнав би себе. На нього дивилося б подзьобане віспою рябе обличчя.

Але голову колгоспу це не стрішить. Він добре знає, що рябим став не він, це порябіли від іржі тракторні плуги. Їх ще восени привезли з поля, не обчистили, не змастили, та так і поставили на сідало горобцям. Горобці задоволені. І голова колгоспу не печалиться.

— Нічого... — каже він. — Весною підуть плуги у рілліо і знову відшліфуються!

Дещо з свого практичного досвіду по догляду за сільськогосподарськими машинами голова колгоспу ім. Карла Маркса т. Соломко передав і своїм сусідам — колгоспові «Червона зірка». Тут комбайни всю осінь мокли під дощем. А на зиму дружно вбралися в червоні свити з чистої іржі. І це, між іншим, у них не єдине вбрання. Це — верхній одяг. А під сподом у них сорочки з полови і пилюки, у які машини вбралися ще в жнива.

А от у кормороздатчика та пересувної кормодробарки в колгоспі ім. Ватутіна, Шполянського району, вже й такого одягу немає.

Валялися дві дорогі машини півроку перед вікнами контори правління колгоспу й перетворилися на дві купи цілком придатного для здачі в утиль іржавого заліза.

— Як же це могло статися? — допитувалися ми і в колгоспі, і в обласному управлінні виробництва та заготівель сільськогосподарських продуктів.

— Забули в колгоспі про охорону! — відповіли нам в обласному управлінні. — А взагалі у нас це поодинокі випадки.

І тут же назвали нам колгоспи, де техніку бережуть по-справжньому, де її, можна сказати, охороняють, як зіницю ока.

ПРИТЧА ПРО ОХОРОННИКА

Ідемо туди, де охорона — на висоті.

Хтось із нас згадав притчу про ідеального охоронника.

— Доручили одному чоловікові склад охороняти. Дали йому рушницю в руки й сказали: «Стій і ні на крок нікого не підпускай!» Стоїть чоловік. Вартує. Проходять люди, бачать, із складу дим валить, показують сторожеві. А той рушницею махає: «Проходь, проходь!» Вже з вікон вогонь вирівається, вже пожежники примчали, а сторож своєї: «Не підходь, стріляти буду!» Так і згорів склад.

І де б ми вже опісля не були, куди б не їздили, нас увесь час переслідувала притча про сторожа.

А були ми і в колгоспах ім. Гришка та ім. Хмельницького, Звенигородського району; «Вірний шлях», Драбівського району; ім. Куйбишева, «Маяк» та «Прогрес», Уманського району. Були скрізь, де рекомендували нам побувати, і бачили те, що нам радили подивитися. І тепер можемо приєднати свій голос до голосу працівників Черкаського облвиробзагу й сказати, що в згадани колгоспах до механізмів приставлено ретельних сторожів. Навіть занадто ретельних.

От хоча б і в колгоспі «Вірний шлях». Кукурудзяний комбайн КХК-3 роз'їдає іржа — сторож іржу охороняє, очей з неї не спускає. Нікого й близько до неї не підпускає. Правда, ніхто й гадки не має до неї наблизитись, але це вже інша річ.

Або ж у колгоспі «Прогрес». Дуже надійний сторож тут стоїть. Голова колгоспу т. Бабій— і той його боїться. А дарма. Голову сторож, мабуть, підпустив би до машин. І навіть показав би, як ті машини псуються — не розвантажені, не змащені, од дощів і снігу не захищені. Так ні ж, не появляється голова.

От коли сонце припече по-весняному, тоді загориться...

Тоді, треба гадати, не один голова за голову візьметься, побачивши, що техніка є, а працювати — нічим.

Рейдова бригада: **П. ГАВРИЛЕНКО, С. ЛАВРУСЬ, Т. ЩЕРБИНА, І. ТЕРЕЩЕНКО, А. ПЛАКСІЙ, К. ГАВРИЛЮК, Т. ЗАГІРНИЙ** — громадські контролери; **Г. БЕЗБОРОДЬКО** — спец. кор. Перця.

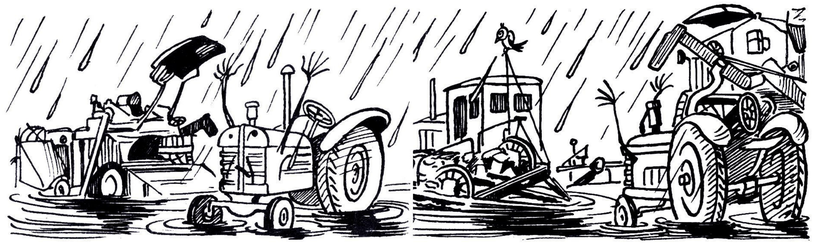

Олександр ПІДСУХА

З КАНАДСЬКОГО "ЗОШИТА"

Нещодавно поет Олександр Підсуха побував у Канаді. Подаємо два уривки з його подорожніх вражень.

День тринадцятий

Усмішечка — мов перелітна птаха — на обличчі то в неї, то в нього. Дивлюся на панка довгошийого і думаю: хто ти? Вчепився кліщем, сиромиць поволік до своєї господи.

— Дружина буде така рада, така рада...

Дружина й справді була рада.

— Ой, такий гість!.. — і заходилася накривати на стіл.

Тепер усмішечка на обличчі господаря затримується довше.

— Питаєте, хто я? Звичайний комерсант. Роблю гроші. Політикою не займаюсь. Тому мислю не так, як дехто з нашого брата: мовляв, подайте їм самостійну Україну. А дайте— перегризуть один одному горлянку. Так що не давайте. Недавно помер один. Ніби нічого був чоловік. А помер смішно. До революції мав хутірець під Полтавою. Ще царица Катерина чи сам Мазепа наділив його предка. З часом він дістався нащадкові. А тут саме революція. Хутір одібрали, а Мазепин нащадок з дарчою грамотою до Петлюри подався. Потім з нею перешмигнув і через океан. Та бог з ним! Розкажіть, як там у краю. Ще фарбуєте сорочки бузиною чи, може, й до перлону доскочили? А нічні клуби? Є де розважитись і коктейлю сьорбнути? Кажете, нема? А неонові фейєрверки? Теж нема? А кока-кола? Нічого, нічого, зараз покуштуєте...

Підходить дружина, усмішечку перехоплює.

— Прошу до столу.

Панок тупцює круг стола
З півлітрою «Смирновської».
І не нахвалиться ніяк
Культурою заморською.
Що втік із краю недарма,
І що, мовляв, не кається.
І вихваля заморський «рай»,
Аж, бідний, заїкається.

Та хвалиться не школами, не гарними
музеями,
А барами всеношними і голими мамзелями.
Не танцями й театрами, не добрими
поетами,
А «карами»* і «сторами»**, й модерними
клозетами.
Не новою кантатою, не піснею роздольною,
А рислінгом, коктейлями, бурдою
кока-кольною,
Не залами спортивними, не
кінопанорамами,
А безумом неоновим, бестямними
рекламами.
Не яслами дитячими, не скверами
зеленими,
А різними сейлонами, перлоном,
териленами.
В одній уже на денці,
У другій — ще по вінця.

— Так випийте хоч трошки,
Ми ж, пане, українці...
Я змовчати не можу, таку вже вдачу маю:
— Ми просто дуже раді, що ви втекли
із краю.

День чотирнадцятий

СМЕРТЬ МИНІ

Привиділись йому булані коні,
Булані коні попідвіконню.
У вікна й двері пнуться булані
Й Мазепа верхи в красним жупані.

Розплющив очі — булані коні.
Таке бувае лише при сконі.
На стелю глянув — усе в тумані.
Уже у хаті іржуть булані.

— Насте, поклич сина й нотаріуса пана
Омелька.

Син прийшов. І нотаріус слідом.
Всі стоять з безутішним видом.

Під кінець прояснилося Мині.
— Пошукай, Насте, грамоту в скрині.
Хай на сина добродій Омелько
Клин запише — полтавську земельку.
В ній він знайде і славу і долю.
Син скривився, немовби від болю.

— Нащо мені він,
Той полтавський клин?
Він же так далеко,
За сім тисяч гін.
Як його зорати
За сім тисяч гін?
Тату, не треба.

Краще б не казав цього,
Краще б не казав.
Мина звівсь на лікті,
Тяжко простогнав.

— Мені його переписав був батько,
А батьку дід, а діду — прадід, сину.
Прапрадіду подарував Мазепа,
Не мер якийсь чи голова сільради,
А гетьман сам. А ти не хочеш, га?
У пазусі цю грамоту проніс
Через фронти, коли по Україні
Гасав я на буланому коні.
Булані коні, ой, булані коні,
Недаром вони лізуть у вікно.

За неї кров пролив біля Вапнярки,
А потім ще й контузило за неї.
У ній і сила й слава твого роду
Споконвіків. А ти не хочеш, га?
Скажи, Омельку, голубе мій сизий,
Кому ж заповісти її?.. — І Мина
Враз поточився і впав на подушки.

Сонячний зайчик на підвіконні.
Відгарцювали булані коні.

* Кара — так українці в Канаді називають автомобіль.
** Стор (англ.) — магазин.

НЕ БАРІТЬСЯ З ПЕРЕДПЛАТОЮ!

Вийшла у світ і розсилається перша книга передплатного семитомного видання творів ОСТАПА ВИШНІ.

Хто не встиг передплатити твори Остапа Вишні, зверніться до магазинів передплатних видань та бібколекторів (в обласних центрах), і вони приймуть у вас

передплату. По інших містах і селах передплату приймають всі книгарні Книготоргів та споживчої кооперації. Від тих, хто проживає за межами України, передплату приймає магазин передплатних видань у Києві. Гроші в сумі 5 крб. 25 коп. надсилайте на адресу: Київ, бульвар Шевченка, магазин передплатних видань.

Василь БОЛЬШАК

Що "зрітельний" ряд?

ЖИВЕШ ти собі спокійно на світі, як усі люди на землі, в'ялиш рибу під пивко, смалиш «Приму», пописуєш статті, і газети інколи навіть друкують їх. Чим не життуха!

Так ні ж, захотілося мені слави кінодраматурга. Оголосили конкурс на кращий сценарій. Згадав я про оті горшки, котрі ліплять. Словом, встругонув сценарій. Сама назва навіює щось поетичне, романтичне, ліричне, енциклопедичне — «Ой, вербо, вербо...» А що, як премія?..

Уявляю собі, як подивиться на мене наша новенька літредакторка Емілія Іванівна, або просто Милочка!

Ви уявляєте собі: одного чудового ранку Милочка почує по радіо: «Перша премія присуджується за сценарій «Ой, вербо, вербо» Грицькові Щасливенку». Хай не перша. Хай друга, навіть третя. Невже ж тоді не заіскряться насмішкуваті оченята Милоччині, невже не стригтимуть довкола, шукаючи Грицька, невже не зарум'яниться її мила пиця з ямочками? «Оце нашому Грищі Щасливенку таке щастя привалило? Ну й Гриша. А я думала, він не дуже й серйозний...»

Ну, і так далі. Редактор руку тисне.

— Що ж, Григорію Семеновичу, тепер, мабуть, і роботу кинете? — запитає про всяк випадок.

— Ще трохи, може, й покручусь у вашій газеті,— відповість недбало Гриша.

По редакції слушок піде: Гриша на творчий хліб іде. На те відповідальний секретар, відомий скептик і догматик, може кинути: «На творче безхліб'я». Як би там не було, а всі розмови крутитимуться навколо Гриші і його сценарію.

Ви можете уявити, з яким нетерпінням я чекав результатів конкурсу!

Коли ж прийшла довгождана газета, я прочитав її і зверху вниз, і знизу вгору. Але в списках премійованих мене не було... Згодом прийшов лист. У тому листі було сказано: ваш сценарій передано в одну із кіностудій для подальшої роботи...

У мене аж серце заспішило. Е-е, Милочко, ще не все втрачено. «Для подальшої роботи...» Це щось та значить.

Листа того я вивчив напам'ять. Тільки підпису і до цього часу не можу запам'ятати. Піп, мабуть, по злобі вигадав таке прізвище — Бронд гентрінкер. .

А чоловік, по всьому видно, битий, метикований, здорово розібрався в моєму сценарії.

Не встиг я ще одраювати після листа товариша... Бронд... (Буду далі розбивати на секції і вимовляти посекційно).

Так от, не встиг я ще одраювати після чудового листа товариша Бронда, як знову щастя привалило.

Приносить наша листоноша Люба листа. На конверті чорним по білому написано: «Кіностудія».

Знову заспішило серце.

Розкриваю конверта, а сам думаю: «Легкий на руку товариш Ген».

У листі тому було написано приблизно таке. Чому б вам, репортеру, не попробувати своє перо в сценарії? Пришліть нам творчу заявку або лібретто...

Серце моє мало не вискочить з грудей, — од щастя мало не розірветься. Хто ж це читає мої репортажі? Підпис: Іван Гопкало. Видно, розумна людина, як і мій друг рецензент

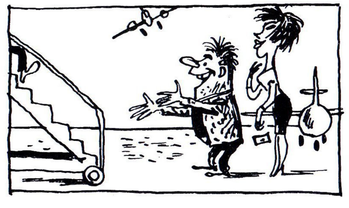

товариш Тріпкер. І прізвище звучить, як чудовий романс.

Недовго думаючи, я беру копію сценарію «Ой, вербо, вербо...», оддаю Любі — неси, хай гуркотить собі у студію. Матимеш контрамарку на прем'єру фільму...

Побігла листоноша, а я розкинувся на канапі; ноги праворуч, руки ліворуч, а сам посередині, і думаю собі: «Милочка ж нічого не знає. Ні про рецензію товариша Бронда, ні про листа Івана Гопкала. І думає про мене, як про звичайного собі репортера. Ще й оченята свої монгольські жмурить: «А ви щасливий, Гришо?»

Щасливий я, Милочко, щасливий! — хочу закричати, але живу я в комунальній квартирі, і звик приглушати емоції, коли вони розбурхаються. А може, показати оті листи Милочці? Так, між іншим, чиркнути сірником, припалити «Приму» і недбало тикнути на листа:

— Од кінокритика Гена одбою немає... То порад просить, то постійно співробітничати в студії...

Чи забути листа з отим чарівним штампом «Кіностудія» на її столі? А потім повернутись, байдуже взяти зі столу, позіхнути навіть і, як запитає Милочка, згоряючи від нетерпіння: «Що це?», недбало кинути:

— А-а... Це кіностудія штурмує, режисер Іван Гопкало голову морочить.

Милочка звузить оченята, насмішкувато кине:

— То ти вже й кінодраматург?

— Драматург, не драматург, а фільми вже знімають,— сказати таким тоном, немов знімають уже не перший фільм...

Але не сказав Милочці нічого і листа не показав.

Події ж розвивалися так. Прийшла несподівана телеграма з кіностудії: «Вилітайте негайно. Як будете летіти, телеграфуйте. Гопкало».

Лечу, телеграфую. Ні, спочатку телеграфую, потім лечу. З нетерпінням чекаю, коли вже приземлиться літак, коли побачу справжню студію, кіноакторів, кгм... кіноактрис. (Хай Милочка жмурить очі свої монгольські!..)

Приземлились. Іду від літака. І немов я уже не Грицько Щасливенко, а Пом'єщиков, Чухрай або Богдан Чалий. Просто на мене налітає чорногривий чолов'яга і весело перепитує:

— Це ви, товаришу Щасливенко?

— Й-й-я-я... А звідки ви взнали? — дивуюся, милуюся, і не знаю, чого душі моїй так весело.

— Ваше обличчя видало. Такий у вас вираз, немов виграли автомобіль «Запорожець» по лотерейному квитку.

Тільки тепер я помічаю поруч з гривастим дівча: худеньке, тоненьке, а статура — як в оси. На голові як і в Гопкала, багато волосся і воно стирчить в усі боки. І біле-біле, як переспіле жито. А брови, навпаки, чорні-чорні, а вії довгі-довгі. І пальчики тоненькі й довгі. І вся вона якась витягнута, немов штучно подовжена на кіноекрані.

— Знайомтесь, товаришу Щасливенко. Кіноактриса Ельвіра Хитаєва. Гратиме у вашому фільмі героїню.

Я хотів було сказати: в моєму сценарії такої оси немає. Моя героїня — дівчина справжня, тобто земна, широкоброва, смуглолиця, пишнотіла. І вій не доточує в перукарні, і гнізда чорногузячого не мостить на голові. Та замість цього галантно сказав, що кажуть у таких випадках дівчатам.

Ельвіра промуркотіла щось кішечкою. Ми сіли у студійську «Волгу», Гопкало попереду, а я з осоподібною Ельвірою на задньому сидінні.

Ельвіра віяла довгими-предовгими віями (я боявся, аби не поламались у моїй присутності) і вуркотливо, розтягуючи манірно слова, поцікавилась:

— Це ваша перша лєнта?

Ви чуєте?! Не сценарій, а вже «лєнта»! Гопкало підбадьорююче кивнув, і я бовкнув щось на зразок: їх у мене вже видимо-невидимо.

Возилися і носилися зі мною на студії, як з писаною торбою. Фільми, чи як каже Ельвіра, ленти крутили, аж голова паморочилась.

І обговорювали мене там. Всі сходились на тому, що сценарій — «нічого». Але... О-о, це капосне але! Але немає «зрітельного ряду». Я не второпав, що воно за штука отой ряд, але, як досвідчений сценарист, що не одного собаку з'їв на «зрітельному ряді», пообіцяв показати отой таємниче-невідомий «ряд».

Видали мені аванс, провели до літака в супроводі тієї ж оси з довгими віями. За традицією, розбили об дорогу пляшку шампанського — на щастя!..

Летів я додому не на «АН-14», а на своїх власних крилах. Розповів, як мене зустрічали й проводжали, своєму доброму приятелеві, котрий уже попробував кінохліба.

Вислухав мою веселу розповідь приятель і сумно похитав головою:

— Погано.

— ??.

— Так мусило кінчитись. З шампанським, осою... А тепер глядіть, аби не позивалася з вами студія.

Мій добрий приятель як у воду дивився. Студія лишилася холодною до усіх моїх варіантів «Верби». Не було все того ж «зрітельного ряду».

Кого вже я не розпитував, що воно за «зрітельний ряд», ніхто до пуття не знає. Кажуть, мусить бути, а що воно таке...

Схоже на сімейну сцену з традиційною свекрухою. Свекруха лає невістку: «Не так ти робиш, ледащо». Невістка допитується: «Що саме не так?» А свекруха: «Не знаю, що не так, але не так».

Один режисер, правда, відповів: «Зрітельний ряд — це емоційно-зоровий заряд. Ясно?» Авжеж, що ясно.

Єдине, що втішає, це моя стриманість. Добре, що я Милочці не розтеленькав про свою кінодраматургічну діяльність. А тим паче про осу.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Підписуйте, не бійтесь! Я просто збираю автографи великих бюрократів.

МІКРОБАЙКИ

(прозою і віршем)

ШНУРКИ

Протерлися шнурки до туфель.
Господар викинув їх на смітник.
Але й там вони чванькувато вихвалялися перед сміттям:
— Цілий наш вік перед нами директор спину гнув!

МИЛО

— Дарма, що вік мій короткий,
зате нікому не корюся! Я будь-якому начальству шию милю!

РУКАВИЧКИ

Подерті рукавички зітхали:
— Ех, було життя — на руках нас носили!

БРИТВА

— До мого господаря прийшов приятель. Отакенні вуса, клинчиком борода! А сам скаржиться: «Ох, і побрили ж мене вчора на нараді!»
І господар мій вірить йому. Це ж явне окозамилювання!

Олександр ШКАБОЙ.

ВАЖКА МУХА

Мов муха й легка, а от сіла на Івана,
Коли той виходив з дверей ресторану —
І враз поточився він туди і сюди...

Напевно, нелегко під мухою йти?

ТОЧНИЙ

Зайшов хлопчак і дивиться
В культмаг одного разу:
— Чи є у вас чорнильниці
Для 2-го «а» класу?

МЕХАНІЗАЦІЯ

Доярки відрами всю ферму напували
І скаржились про це кому могли.
Нарешті їм таки допомогли:
На днях оце коромисла прислали.

КІНОКОМЕДІЇ

Якісь тепер комедії у моді —
Подивишся — комедія та й годі.

К. ДЯЧЕНКО.
м. Сміла.

Петро Олексійович СЛІПЧУК —

автор книжок «Колоски та будяки», «Як дбаєш, так і маєш», «За і проти» та багатьох інших збірок байок.

(З НАГОДИ 50-РІЧЧЯ)

Щоб колосилися лани,
І чистим стало рідне поле,
Петро всілякі бур'яни
Вже двадцять з гаком років поле,

За це шлемо йому привіт
І зичим творчої роботи.
Щоб дбав і мав іще сто літ, —
Усі ми «за» й ніхто не «проти».

Дружній шарж І. АЛЕКСАНДРОВИЧА.
Текст Ю. КРУГЛЯКА.

НАШІ КРАЩІ ЛЮДИ ТРУДЯЩІ

Олексій Сидорович КОЛОМИЙЧЕНКО

Лікар оториноларинголог професор Олексій Сидорович КОЛОМИЙЧЕНКО розробив і широко впровадив в лікувальну практику операції по відновленню слуху в хворих отосклерозом.

Ви працюєте, щоб знову
Хворі чули голоси,
Щоб у всіх були здорові
Вуха, горла і носи.

Побажання Вам найкращі,
Щоб відмінно справи йшли,
Щоб на благо всім «болящим»
Здоровеньки були!

Лариса Семенівна ЛАТИНІНА

Відома гімнастка, заслужений майстер спорту СРСР Лариса ЛАТИНІНА успішно виступила на всесоюзних змаганнях професіпок у Ризі і готується до наступних Олімпійських ігор, які відбудуться цього року в Токіо.

В Латиніної Лариси —
Дуже хороші риси:
На кожнім, як є, змаганні —
Успіхи бездоганні.

Ларисині вправи — симфонія,
Їх скоро побачить Японія.
Ми певні, що й з Краю Вишні
Медалі не будуть лишні.

Дар'я Іллівна ПЕЛАГЕЧА

Нещодавно колгоспники артілі «Дружба», Чорнобильського району, Київської області, проводили на пенсію Героя Соціалістичної Праці Дар'ю Іллівну ПЕЛАГЕЧУ.

За довгий вік трудились Ви
немало,
В своїм колгоспі славно
працювали,
Земельці рідній віддавали сили —
Картоплю, кукурудзу, льон
ростили.

А зараз уже учні й учениці
Вам за науку шлють низькі
поклони,
Бажають відпочинку трудівниці
Легенького, неначе мичка льону.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА.
Вірші Ю. КРУГЛЯКА.

Кубинський ГУМОР

(Із кубинських журналів „Паланте і Паланте", „Боемія" та „Верде Олво")

ГРІШИТИ І КАЯТИСЬ

На музичному вечорі, який влаштував для своїх друзів один француз, господар звернувся до гостей:

— Моя дружина хоче заграти на роялі «Місячну сонату». Прошу вас, давайте послухаємо її, а потім — помовчимо хвилину, щоб безсмертний Бетховен вибачив нам.

НЕБЕЗПЕКИ НЕМА

Група туристів оглядає руїни стародавнього замку інків. Групу веде старий індієць-гід, поважний і спокійний. Щоб дістатись до замку, туристам треба пройти далеченько від того місця, де вони залишили свої автомашини. Раптом одна сеньйора скрикнула:

— Боже мій! Я забула замкнути машину!

— Не хвилюйтеся, сеньйоро,— заспокоює індієць. — Тут навкруги нема жодного янкі.

СВІЖА ПОКУПКА

У Педріто, 5-річного хлопчика, тільки-но народився братик. Педріто повели до лікарні подивитись на новонародженого. На ручці у немовляти висів ярличок, на якому було написано його вагу і дату народження. Педріто побачив цей папірець і сказав батькові:

— Глянь, тату, вони забули зняти ціну.

МОРАЛЬ І ЗДОРОВ'Я

На батьківських зборах у школі один сеньйор сказав:

— Не слід давати дітям погані приклади. Ось я завжди, коли сварюся з дружиною, посилаю дітей на вулицю гуляти.

— І правда, у ваших дітей здоровий вигляд, видно, що вони довго гуляють на чистому повітрі.

НАДЛИШОК ПРИЧИН

Старий іспанець прийшов у Мадриді до установи, яка видає закордонні паспорти.

— Я б хотів поїхати до Франції,— сказав він.

Службовець-фалангіст закричав на нього:

— Як? Які у вас є причини, щоб їхати в одну з цих поганющих демократичних країн?

— О, в мене багато причин! По-перше, я вже старий і не можу більше працювати. По-друге, у мене там живуть мої діти. По-третє, я боюсь: що станеться, як впаде Франко!

— Франко ніколи не впаде!

— Диви! То це вже може бути четверта причина!

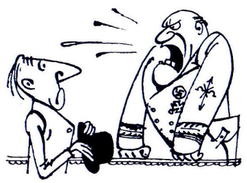

ТОНКИЙ І ТОВСТИЙ

У худого бюрократа на столі ніколи не лежали папери. А в його сусіда, огрядного мужчини, який недавно почав працювати в цій установі, на столі завжди було повно паперів.

Огрядний був старанним службовцем і працював сумлінно. Але його дуже цікавило: чому так солодко живеться худому бюрократу, чому той цілий день нічого не робить? Одного разу він не витримав і тихо спитав худого:

— Як це ти влаштовуєшся, що в тебе завжди чистий стіл?

Худий бюрократ погладив вуса, самовпевнено глянув на огрядного й відповів:

— Кожного разу, коли мені приносять папери, я кладу їх у течку і прошу кур'єра передати товаришу Пересу. У такій великій установі, як наша, напевно є працівник з таким поширеним прізвищем, як Перес...

Огрядний службовець, який цілими днями не вилазив з паперів, не дослухавши до кінця, підвівся й заревів:

— Я Перес!!!

...Худого бюрократа поховали через два дні.

ПРИБУТКОВИЙ КЛІЄНТ

Пізно вночі, коли треба вже зачиняти ресторан, один офіціант каже другому:

— Чому ти не скажеш тому п'яниці, щоб ішов геть? Я його будив кілька разів, а він знову засинає.

— Так, але кожного разу, коли я його буджу, він просить рахунок й оплачує його.

МОЖНА ПОЄДНАТИ

У секції спортивних товарів великої крамниці тихенько сперечається пара молодожонів:

— Люба моя! Марно питати ціну цих пляжних костюмів. Шкода, але цього року ми не можемо дозволити собі таку розкіш.

— Чому?

— Ти ж знаєш ситуацію... Я змушений думати про свої борги...

— Тільки й того? Хто ж тобі заважатиме думати про них на пляжі?!

КРАСНОМОВНИЙ ГОДИННИК

У Педро немає годинника. Щоб дізнатись, котра година, він дивиться у вікно на годинник, що на церкві.

— А вночі? — питає його друг Пако.

— Уночі, — каже Педро, — я беру в руки черевика й гачу ним об стінку доти, доки мій сусід не прокидається і не кричить: «Як не соромно здіймати такий галас о третій годині ранку!»

СКРУТНЕ СТАНОВИЩЕ

Один кіноактор з Голлівуду скаржився своєму другові:

— Не щастить мені з жінками.

— Я тебе не розумію. Тут, в Голлівуді, і не маєш кого вибрати?!

— Так, але кожного разу, коли я зустрічаю жінку, яка мені подобається, то або вона вже одружена, або я.

ЩОБ НЕ БУЛО ПЛУТАНИНИ

Багатий кабальєро кричить на кухню служниці:

— Пепо, сеньйорі погано. Біжи швидше сюди! Неси пляшку рому!

— Зараз, сеньйоре, а що принести сеньйорі?

РЕВАНШ

Групі туристів, яка оглядала визначні місця на Півдні Сполучених Штатів, де відбувалися великі бої під час Громадянської війни між Північчю і Півднем, давав пояснення гід, він же водій автобуса.

— Ось тут жменька наших хлопців розгромила 30.000 янкі. А он там — хоробрий батальйон з Джорджії знищив дивізію янкі. Там — два мужніх хлопці з Джорджії захопили в полон цілий полк солдатів Півночі.

Нарешті одна туристка з Нової Англії спитала:

— А хіба Північ не виграла жодного бою?

— Ні, — сеньйоро,— ввічливо відповів їй гід — фанатичний житель Півдня, — і ніколи не виграє, поки я водитиму цей автобус.

ЗАКІНЧУВАВ ПРИБИВАТИ

Пепіто вперше в житті приїхав у село. Набігавшись досхочу, він повернувся додому захоплений:

— Тату! Я бачив людину, яка робить коня!

— Не плети дурниць, хлопчику!

— Присягаюся, татку! Я бачив власними очима! Коли я підійшов до нього, він уже закінчував прибивати коневі ноги.

Переклад з іспанської
Тамари ЮКОВОЇ

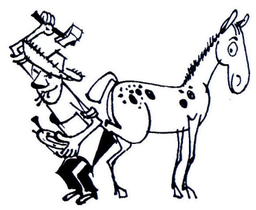

В НОГУ З ЕПОХОЮ

З погляду американських ділків, вкрасти більше тисячі доларів — це вже не кримінал, а бізнес, вкрасти більше ста тисяч доларів — це вже подвиг, а понад мільйон — це геніальність!

Під час другої світової війни одним з проявів такої геніальності була крадіжка тисячі танків. Не подумайте, що злодії сховали десь оті танки, а потім продавали їх з-під поли вроздріб. Знайшли дурнів! Ні, вони просто провели через усі інстанції фальшиві документи, так, ніби згадані танки були виготовлені, прийняті, випробувані військовим відомством, і одержали відповідну кількість мільйонів готівкою. А потім виявилось, що ніхто цих танків і не нюхав. Звичайно, і слід у «геніальних танкермахерів» не знайшли.

Це було у свій час рекордом і сенсацією. Але порівняно з операціями сучасних «геніїв» американського бізнесу це тільки дрібна крадіжка, дилетантство.

Судіть самі.

Недавно виявилось, що в американського уряду вкрали 24 мільйони бушелів (235 тисяч тонн) хліба. І знову-таки ніхто не хова його. Навпаки, хліб на виду у всіх продавали на міжнародних ринках і найбільшим фірмам.

А техніка американських «геніїв» була така.

Продав американський уряд австрійському уряду отой хліб в обмін на стратегічні матеріали. І він їшов та їшов собі за твердим розкладом і графіком до європейських портів на адресу Австрії. А в тих портах «геніальні» аферисти підсовували фальшиві документи і переадресовували хліб в інші країни на інших адресатів. А потім акуратно розписувалися в документах за одержані мільйони!

Певна річ, і тепер ніяких слідів «геніїв» не знайшли...

То якщо прочитаєте, може статися, що вкраде-но Білий дім або Капітолій, — не дивуйтеся. Це буде тільки звичайним свідченням, що «геній» не перевелися.

ЛЮБИТЕЛЬ БЛАГОДАТІ

Один фельдкурат (полковий священик у колишній австрійській армії) палко розписував солдатам принади небесної благодаті і потойбічного блаженства. Одного разу, коли він служив польову обідню, ота благодать впала на нього у вигляді авіабомби. Невтішні солдати змайстрували своєму душпастирю таку епітафію:

Ти покохав небесну благодать і дноа Авраама.
То ось та благодать згори на тебе впала прямо,
І залишилась від тебе мокра пляма...

Це — з «Бравого солдата Швейка».

А ось дещо з хроніки недавніх днів.

До італійського міста Генуї прибув флагман американського VI флоту — атомний крейсер з зловісно-символічною назвою «Літтл Рок» (на честь міста Літтл Рок, столиці штату Арканзас, що є, як відомо, одним з центрів расистсько-погромно-лінчувального сказу). Це був не тільки візит ввічливості, а й цілком діловий візит, бо «Літтл Рок» обрав саме середземноморські води для вправ у стрільбі атомними ракетами.

Командир «Літтл Рока» одразу ж відвідав генуезького архієпіскопа кардинала Джузеппе Сірі, після чого кардинал негайно примчав на борт «Літтл Рока», щоб персонально спостерігати оті атомні вправи. Він відслужив там обідню, благословив усю атомну благодать на крейсері і пообіцяв американським воякам небесне блаженство з не меншою красномовністю, ніж це робив отой блаженної пам'яті фельдкурат.

Жаль, що монсіньйор Джузеппе Сірі перед своєю гастроллю на крейсері не зв'язався через господа бога з покійним фельдкуратом і не взяв у нього інтерв'ю. Той, напевне, порадив би монсіньйорові Сірі врахувати його сумний досвід...

КОПАЙТЕ!

Роками ламали собі голови англійські пролетарі, шукаючи способів із злиднів вибитись. Та все марно. Високі податки, велика квартплата, дороге лікування тощо ніяк не давали людям звести кінці з кінцями.

І раптом: о, чудо! Знайшлися в Англії такі, що вказали трудовому люду на «реальне» джерело збагачення.

Беріть-но лопати та копайте землю! — з усією серйозністю рекомендує лондонський журнал «Ту дей». — Там ви знайдете фунти стерлінгів.

Звідкіль же у землі тим фунтам узятися?

А їх, як пояснює журнал, у вигляді скарбів щедро закопували прадавні і не дуже прадавні предки сучасних англійців.

Не зівайте, мовляв, копайте — й заживете, мов крези!

НА ДРУЖНІЙ НОЗІ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Поздоровляю вас з перемогою над Нго Дінь Дьємом!

Народні усмішки

НАЛЯКАЛА ТЕЛЕВІЗОРОМ

По колгоспній радіотрансляційній сітці лунає голос бригадира:

— Дрімайленко Іван, чому знову не виходиш на роботу?

— Мамо, я ж просив виключити радіо, — каже Іван, перевертаючись на другий бік.

— Ти ж диви, чого захотів — радіо виключити! Та я ще й телевізор куплю, щоб тебе, ледачого, не тільки по радіо, а й по телебаченню транслювали.

Записав О. С. КУЧЕРУК
в селі Ніврі, Мельнице-Подільського району, Тернопільської області.

РОЗКАЗУВАТИ ЧИ СЛУХАТИ?

Приїхав в одне село дяк і оселився в хаті якогось панка. А дяк цей любив перед сном слухати казки. От він і звертається до панка:

— Найди мені такого мужика, щоб він знав багато казок.

Господар звелів привести старого мірошника, який славився своєю балакучістю.

От заходить той у панські хороми і розгубився.

А дяк каже:

— Чого дивишся, як баран на нові ворота? От якби був покірним рабом церкви, слухався пана, то й сам мав би такі хороми.

Мірошник повернувся до пана, що стояв позаду, і питає:

— Пане, ви мене привели розказувати чи слухати казки?

Повідомив Є. ТУРЕНКО
з с. Андреаполь, Калінінської області.

ПЕРЕПАЛО, ТА МАЛО

Дивишся ти на мене, Васю, а того й не знаєш, що твого друга ледь-ледь не накрило. Ще б хвилиночку, ні — ще б секундочку, і повезли б мене туди, де стоять самі хрести.

Слово честі, більше в шахті не спатиму. Воно б, може, і сьогодні не потягло, та все ж думав: «Навіщо ті рейки укріпляти, коли все одно ставочку путьового запишуть? А як шахта план перевиконає, то ще й премію дадуть!» Ху, аж страшно, як згадаю! Ій-бо, ще й досі не віриться, що всі ребра цілі!

А говорив же майстер: «Ти ж, Євгене, по закутках не ховайся, забивай костилі, підводь шпали».

А я, пуста макітра моя, забив один костиль, зиркнув на одну шпалу, і — в західний тупик! Там заліз у порожню вагонетку, «пристібнув» з вовчим апетитом «тормозок» і лаштуюся: «Ну й захропу я в цій вагонетці, як в каюті корабля далекого плавання».

Аж чую: котиться моя вагонетка, пхає її хтось, аж сопе. Прислухаюсь: голоси якихось хлопців і начальника транспорту Никифоровича. «Оце, — журюся, — попав, так попав, що й виткнутись страшно. Мало того, що в шахтарській «Колючці» намалюють, ще й упряжечку підріжуть».

Забився калачиком у куточок двотонної вагонетки і нічичирк. Сопу нищечком у пазуху та обдумую, як би його та вистрибнути, щоб і Никифорович не засік, й упряжечка не згоріла.

Раптом чую: вагонетка моя — тпру. І Никифорович отак каже: «Спочатку, хлопці, вантажте оце, а потім оте». У мене й серце в п'яти. «Добре, думаю, як вантажитимуть щось дрібненьке. А як опецькувате, ото мені і ребра поламають». Скрутився ще дужче калачиком в куточку вагонетки. Втягнув голову в плечі, насуваю каску аж на вуха. Коли щось по спині — гух! І очі ледь не вискочили. По колінах — геп, і сльози ледь не закапали. Дивлюсь, летять то на мене, то мимо мене якісь канати, банки і залізяки.

Сиджу, терплю. Коли це чую — хлопці кричать: «Раз-з, два — взяли! Три, чотири — підняли! Во-во, вище! Вище!»

Дай, думаю, крадькома зиркну: що ж вони таке важке піднімають і куди кидатимуть? Піднімаю голову, а хлопці ось, ну ось-ось попурять з борта вагонетки отакезного моторяку. І просто на мене!

Оце, думаю, так номер. Сьогодні ж даватимуть аванс! Страшно у такий день помирати. Злякавсь та як крикну: «Ага, так ви на Шубіна!? Гав, гав — поїм!»

Хлопці — хто куди! А мотор мені на великий палець — гух! Я аж підскочив. Але не розгубився. Як той Брумель, махнув через борт вагонетки. Падаю на щось м'яке. Дивлюсь, тьху, прокляття, це ж я вцілив точнісінько у Никифоровича.

Ну, а тепер, друже, і сам не знаю, що мені буде. А що буде — то буде!

Записав Я. ТОРБА.

ФІЗІОЛОГІЧНІ РОЗДУМИ НАД ВІДМИРАЮЧИМ ТИПОМ

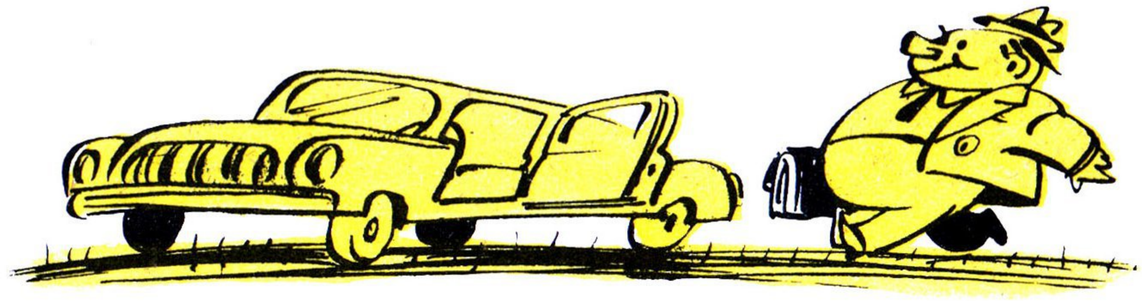

Анатомія — це наука про будову людського тіла.
Фізіологія — наука про функції організму.
(З шкільного підручника)

ВСТУП

Ще зустрічаються, шановні,
Такі знайомі й незнайомці:
Нормальне все, як глянеш зовні,
А місце їм — у анатомці.

ОЧІ

Нічого світлого ці очі
Не бачать зовсім. (Маєм доказ!).
На все, що є чорніше ночі,
Лише націлений їх фокус:
В чужих піщинку вгледять з ходу,
В своїх — не бачать і колоду!

РОТ

Жує біфштекси, зве їх «чудом»,
Коньяк і ром ковта зі склянки...
А інших поштує тим блюдом,
Що зветься просто — обіцянки!

РУКИ

Їх предки, може, й невмирущі
В труді, у ласці до народу...
А ці — для себе загребущі!
Не подадуть другим і льоду!

НІС

Цей орган надто делікатний.
Його властивості — знаменні:
Він точно винюхати здатний,
Як без труда — набить кишені.

СПИНА

Сплелася дружбою тісною
Вона з очима, видно, в нього:
Стоїть незмінно лиш спиною
Він до всього передового!

ШИЯ

Вона бравує комірцями,
Дівчат чарує, пишна й сита...
На шиї (часто) в тата й мами
Ця шия, галстуком обвита!

ГРУДИ

Там — все гаразд. Там навіть, брате,
І орган (серце) розмістився!
Хоч їх володар вчора — вп'яте! —
Розвівся знов і оженився!

ЖИВІТ

Цей виступ носить круглі форми
І має функцію єдину:
Регулювать, триматись норми —
Щоб можна влізти у машину.

ВИСНОВОК

Як бачим, органи в порядку...
І все ж, анатоми недаром
Будуть цікавитись спочатку
Цим унікальним екземпляром.

Майбутніх медика й медичку
Здивує з першої хвилини
З незвичним написом табличка:
«В житті він був в. о. людини»!

Юріс БРЕЖГІС
З латиської переклав
Ст. ОЛІЙНИК.

Мал. Л. КАПЛАНА

— А ви на кого скаржитесь?
— Ще не вирішив...

На різних широтах

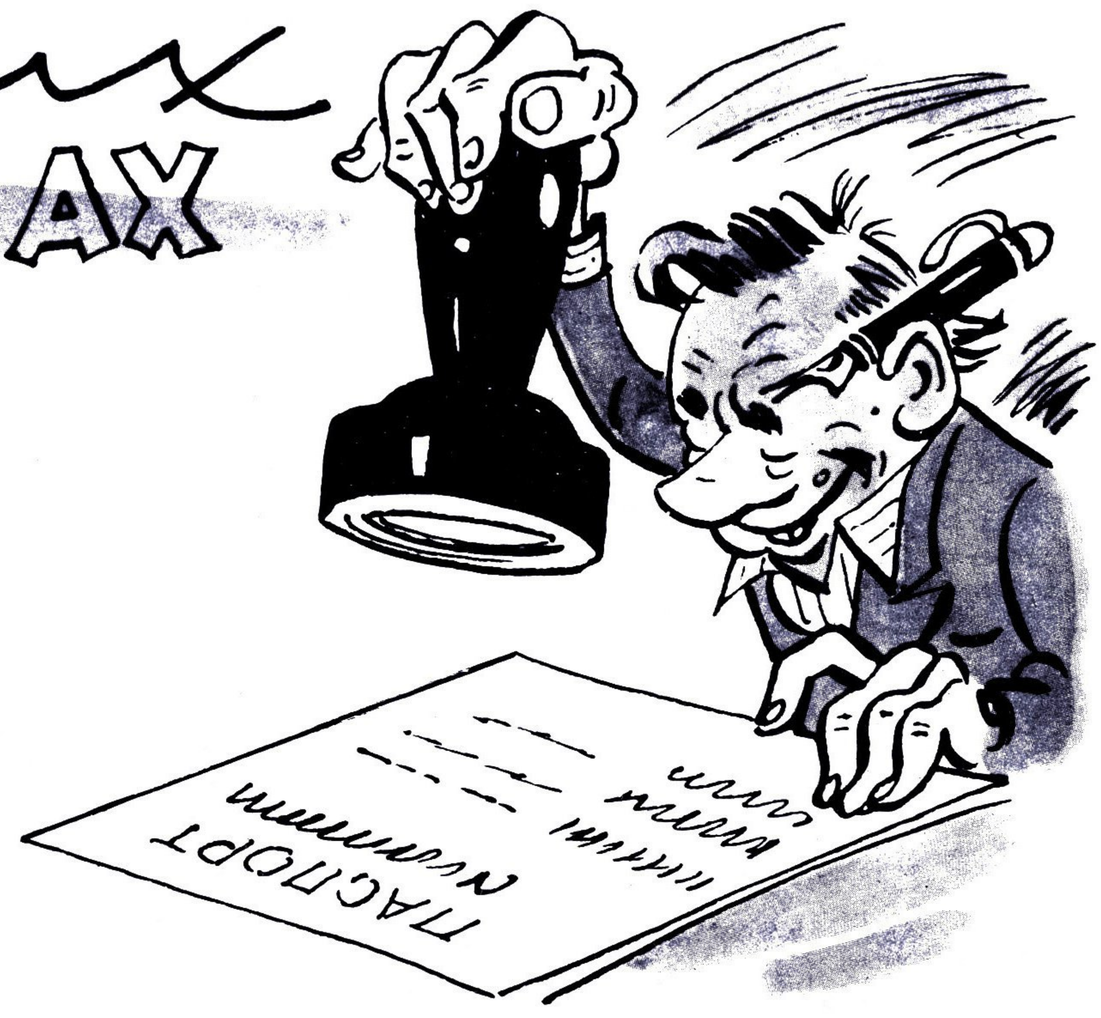

(ЗА ЛИСТАМИ ЧИТАЧІВ)

СПРАВИ СОБАЧІ...

— Іване Івановичу, здоровенькі були! Як ся маєте? Чого це вас так давно не видко?

— Перш за все, я тепер не Іван Іванович. Я — Сірко. А по-друге, живу погано. Нудно мені чомусь. Ото заберуся в темний куток і не вилажу звідти цілими днями. На дружину гавкаю, вчора акордеона погриз і авторучку проковтнув...

— Хай бог милує! Що з вами трапилось?!

— А звідки я маю знати, коли мене нікуди не випускають — намордника десь поділи. Вже місяць сиджу в схові, а це сьогодні забули защепнути двері — я й вискочив... Гав! Гар-р-р...

— Тю на тебе! Пішов геть... пробачте! А ви, часом, не тее... не сказилися?

— Не бійтеся, не сказився: я просто пожартував. Але ті, хто видав мені ось цього документа, напевно, потребують якогось щеплення...

Й Іван Іванович добув з кишені цікавого документа. Вгорі на ньому було написано: «Міський ветеринарний нагляд Дніпропетровського міськвиконкому», а нижче — «Паспорт на собаку». В середині ж значилося таке:

Прізвище, ім'я та по батькові: Іванов І. І.
Адреса: м. Дніпропетровськ, вулиця Ростовська, буд. № 13.
Стать: пес
Кличка: Сірко.
Рік народження: 1
Масть: сірий
і таке інше.

Все це честь-честю засвідчене круглою печаткою Дніпропетровської м'ясоконтрольної станції і відповідним підписом. Так, з ласки дніпропетровських грамотіїв, постраждало чимало безневинних жителів міста, зробившись Мушками, Жучками і такими іншими.

...Розповів цю трагічну історію головбух Дніпропетровської контори Держбанку т. Соїн, якого теж спіткала подібна лиха година...

«ЯКБИ МЕНІ НЕ ТИНОЧКИ...»

Це про них, клятих, співалося колись у пісні. Перешкоджали вони хлопцям ходити до дівчат по чотири рази і взагалі заважали...

Тепер ті міжвідомчі перешкоди вже ніби й щезли, але в уяві декотрих господарників вони ще міцно сидять.

...Надумались якось товариші з Макарівського виробничого управління на Київщині зробити добре діло — прокласти шосе від селища Бородянки до Гостомельського шляху. Сказано — зроблено. Робота закипіла. А коли шосе вже дійшло до села Блиставиці, раптом перестала кипіти. Виявилося, шосе уткнулося у невидимий тиночок. Далі була земля вже не Макарівського, а Києво-Святошинського району. Так і сказали у Макарівському райвиконкомі: то, мовляв, уже не наша земля. По той бік тиночка й собі озвалися: макарівці заварили тую кашу — їм її й хлебтати, а ми тут ні при чім...

А ЧХАТИ ДОВЕДЕТЬСЯ!

1 серпня 1963 року у м. Кіровограді було урочисто відкрито оптову базу по торгівлі господарчими товарами під назвою «Укроптгоспторг». За рішенням міськвиконкому, новоствореній базі були передані приміщення бази «Укроптторгодяг». Ця ж остання мусила в свою чергу перейти до своїх новозбудованих приміщень в іншому місці. Одержавши таке благообіцяюче рішення, «Укроптгоспторг» почав возити товари до місця розташування «Укроптторгодягу» й складати їх тимчасово просто неба на землі. А далі...

Далі вийшло зовсім, як по писаному, тільки трохи навпаки. «Укроптторгодяг», на чолі з своїм керуючим т. Єсіним, затявся і нікуди й досі не вибрався. «Укроптгоспторг», разом з усім своїм рухомим і нерухомим, мокнув-мокнув під дощем, а це вже й снігом накрився. Міське й обласне начальство десь і собі заховалося...

Одне слово, нікому й у носі не свербить, що народне добро гине! Не свербить, а все ж таки чхати комусь, напевно, доведеться...

ЩО РОБИТИ?

Є в славному місті Києві Брест-Литовське шосе. Є на тому шосе дільниця, розташована між десятим і двадцять першим кілометрами. Є обабіч тієї дільниці чимало нових будинків, а в них чимало новосельців. І от, увесь той трудящий люд щодня — вранці і ввечері — перетворюється на пасажирів і мало не перекидає догори дном дуже нечисленні автобуси маршруту № 15. Нагадують ті автобуси — ворочки, у яких видушують сир. Бо щоразу напихається туди стільки сидячих, стоячих і просто висячих, що навіть говорити вони там не в силі. Тільки крекчуть і пікають. А поскільки ті дуже нечисленні автобуси ще й псуються досить частенько, то взагалі можна собі уявити...

Писали про це і поодинці і гуртом до міськавтоуправління, але звідти анічичирк. От і питають бідні пасажири — доки ж з нас робитимуть бринзу і що нам робити?

...Не знаєте що? Впіймайте гуртом начальника експлуатації міськавтоуправління т. Струневича та й увіпхніть його в часи «пік» до того автобуса. Нехай там добряче намнуть йому боки, повідривають гудзики. От він і подобрішає...

ПРО «ТУ» І ПРО «МУ»

Агар — це така штуковина, ніби кисіль. Виробляють його у нас десь коло моря, аж в Одесі, а використовують скрізь, де є кондитерські фабрики.

Є такі фабрики і у м. Львові. Тож і сировина їм ота знадобилася. І дуже терміново. А коли терміново, то не чумаків же виряджати: можна й на літакові привезти. Якась година-півтори, та й продукуй собі на здоров'ячко усякі мармелади...

І Одеський агаровий завод, одержавши телеграму з Львова, здав Одеському аеропортові 1103 кілограми агару для доставки літаком до м. Львова. Розігнався літак, дригнув своїм шасі і... за якихось 18 (вісімнадцять) днів (!) вже був у Львові Ця зверхтермінова доставка коштувала замовникові не багато не мало — 116 карбованців, не рахуючи збитків...

Як пояснив помічник начальника Українського територіального управління ЦПФ т. Нікітін, така прудка доставка сталася через велике «скопление грузов», у зв'язку з чим не було, мовляв, гарантії строку перевезення вантажу і що Аерофлот не несе відповідальності за затримку...

Може, й не несе. Чумаки колись теж нічого такого не несли. Коли прибуде — тоді й буде. Але все ж таки агар — не сіль, а «ТУ» не «МУ» і «АН» — не «ЦАБЕ-РЯБЕ»...

Дм. ВИШНЕВСЬКИЙ.

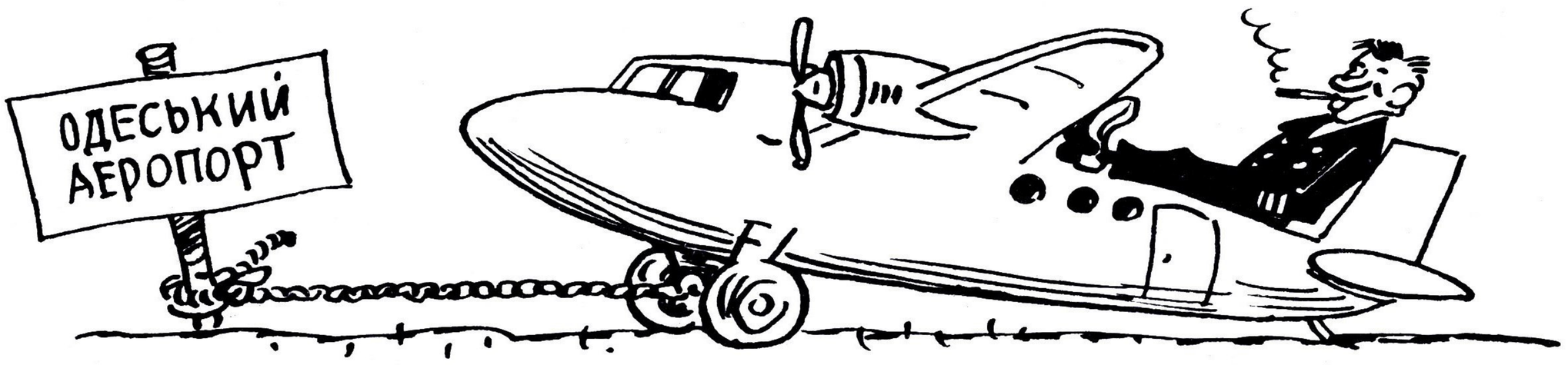

Вінегрет з перцем

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Муза поета-гумориста.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Навіщо ви такий димар вигнали?

— Не пропадати ж цеглі...

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

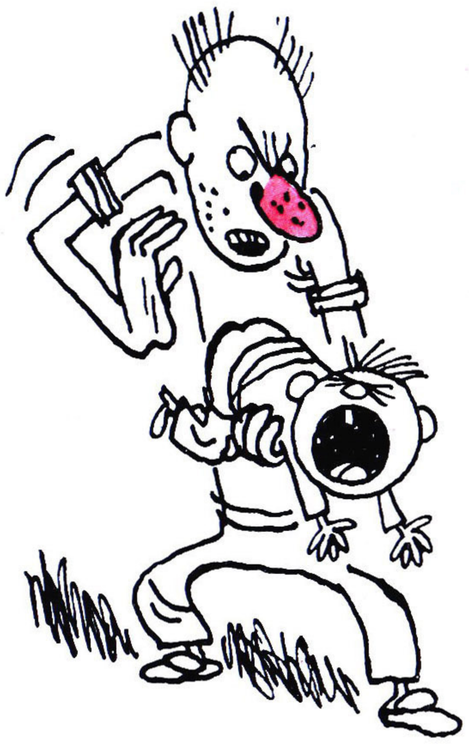

— Так я п'яниця?!. Га?! П'яниця?..

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

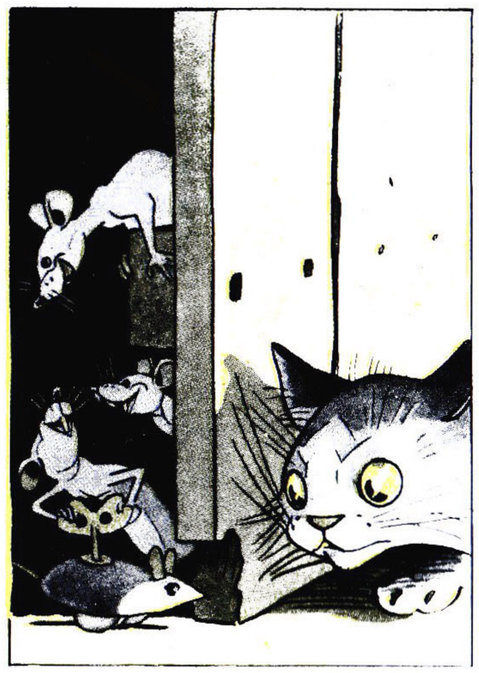

Без слів.

Без слів.

Мал. Л. БОЙКА

Дороговказ для рибалок.

ПРО ЩО ГОВОРИТЬ ХАРАКТЕРИСТИКА...

Запеклу самогонницю Л. Д. Кравченко з Небізької артілі «Перемога», Володарськ-Волинського району, Житомирської області, притягли до карної відповідальності. Самогонниця в крик:

— Та це я вперше! Та я чесна трудівниця! Більше не буду!..

І побігла до голови колгоспу, щоб той видав їй характеристику про її чесність. А голова взяв та й виклав у характеристиці, як воно насправді є: ледарка, нікого не слухає, робить, що хоче.

Самогонниця — до сільради. Голова сільради т. Турчин і секретар т. Жуковець у дві голови думали, у чотири руки накатали:

«СПРАВКА-ХАРАКТЕРИСТИКА

Выдана гр. Кравченко Людмила Демидовна 1914 года рождения, жителю с. Небиж Небижского с/Совета Черняховского р-на Житомирской обл в том, что она уроженка села Небижа

Проживае в данному селі от роду хорошого повідения до громадкости, всей период от коликтивизації працює в колгоспи «Перемога» до роботи относиться дуже добре під судом і слідством небула ніколи. Склад семі старая. Мать і она двое хозяйств имеет. Хата одна корова, приусадібний участок 060 га.

Что и удостоверяют...»

Ця характеристика «удостоверяет» і характеризує її авторів, як людей, у яких мислі плуталися і пальці не слухалися. І що писали вони, мабуть, «справку», дегустуючи між ділом «продукцію» самогонниці.

В. РОЗВАДОВСЬКИЙ,
член Житомирського обласного суду.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Передмова до «Словника бракороба» — так звався фейлетон у «Перці» № 15 за 1963 рік. У фейлетоні йшлося про незадовільну якість будівельних робіт у Дніпропетровському мікрорайоні № 2.

Дніпропетровський промисловий обком КП України повідомив редакцію, що питання про незадовільну роботу будівельників у мікрорайоні обговорювалося на засіданні комітету партійно-державного контролю промислового обкому партії ще весною, де було ухвалено спеціальну постанову.

Після виступу Перця комітет партійно-державного контролю Амур-Нижньодніпровського райкому КП України перевірив хід виконання цієї постанови. За незадовільне виконання постанови на начальника та головного інженера будівельного управління «Житлобуд» № 2 Скописа та Кирсанова зроблено грошові нарахування в розмірі місячної зарплати.

★ У тому ж номері було вміщено продовження подорожі Перця по Донбасу під назвою: «Запас кишеню не дере?». У фейлетоні розповідалося про те, що деякі підприємства Донецького раднаргоспу створюють надмірні запаси сировини та устаткування, завдаючи цим великих збитків державі.

Як повідомили редакцію з Українського раднаргоспу, усе надмірне устаткування, виявлене на підприємствах Донбасу, Укррадгосп узяв на облік. Зараз вживаються заходи до передачі того устаткування іншим підприємствам, які мають потребу в ньому.

Крім того, Укррадгосп зобов'язав Донецький раднаргосп вжити заходів до використання надмірних запасів устаткування та матеріалів за призначенням.

★ Про погану організацію утримання, годівлі та напування худоби, що прибуває на Львівський м'ясокомбінат, повідомлялося у «Спортивних новинах» в № 16 «Перця».

Голова комітету партійно-державного контролю Львівського промислового обкому КП України та облвиконкому т. Тарнавський повідомив редакцію, що таке становище утворилося з вини Волинської контори «Скотосировина», яка, незважаючи на заборону, самочинно направила худобу на м'ясокомбінат.

За самочинну відправку худоби керуючого Волинською конторою «Скотосировина» т. Ященка суворо попереджено.

За невжиття дійових заходів до своєчасного прийому худоби директора Львівського м'ясокомбінату т. Цвіріна попереджено.

Львівський раднаргосп вжив заходів до поліпшення організації прийому худоби м'ясокомбінатом.

Шановний Перче!

Просимо тебе розтлумачити працівникам Чигиринського райлісгоспу, що хто дружить із зеленим змієм, той не може бути другом зеленому другові.

Якби в райлісгоспі розуміли це, то, очевидно, не призначили б Дмитра Гнатовича Лисохмара лісником. Тоді й не нищилися б у лісосмузі на березі Каховського моря розкішні сріблясті тополі-красуні, не було б знищено близько двох гектарів тутових дерев, кілька років тому посаджених колгоспниками нашої артілі «Дружба»; безсовісно не плюндрувалася б краса, людською працею створена. А так — і нищиться, і плюндрується, бо за чарку Лисохмар ладен усе під сокиру пустити.

Розтлумач же, Перче, кому слід, що між зеленим другом і зеленим змієм нічого спільного, крім кольору, нема, що вороги вони непримиренні.

Г. СОЛОНЬКО.

с. Боровиця Чигиринського району, Черкаської області.

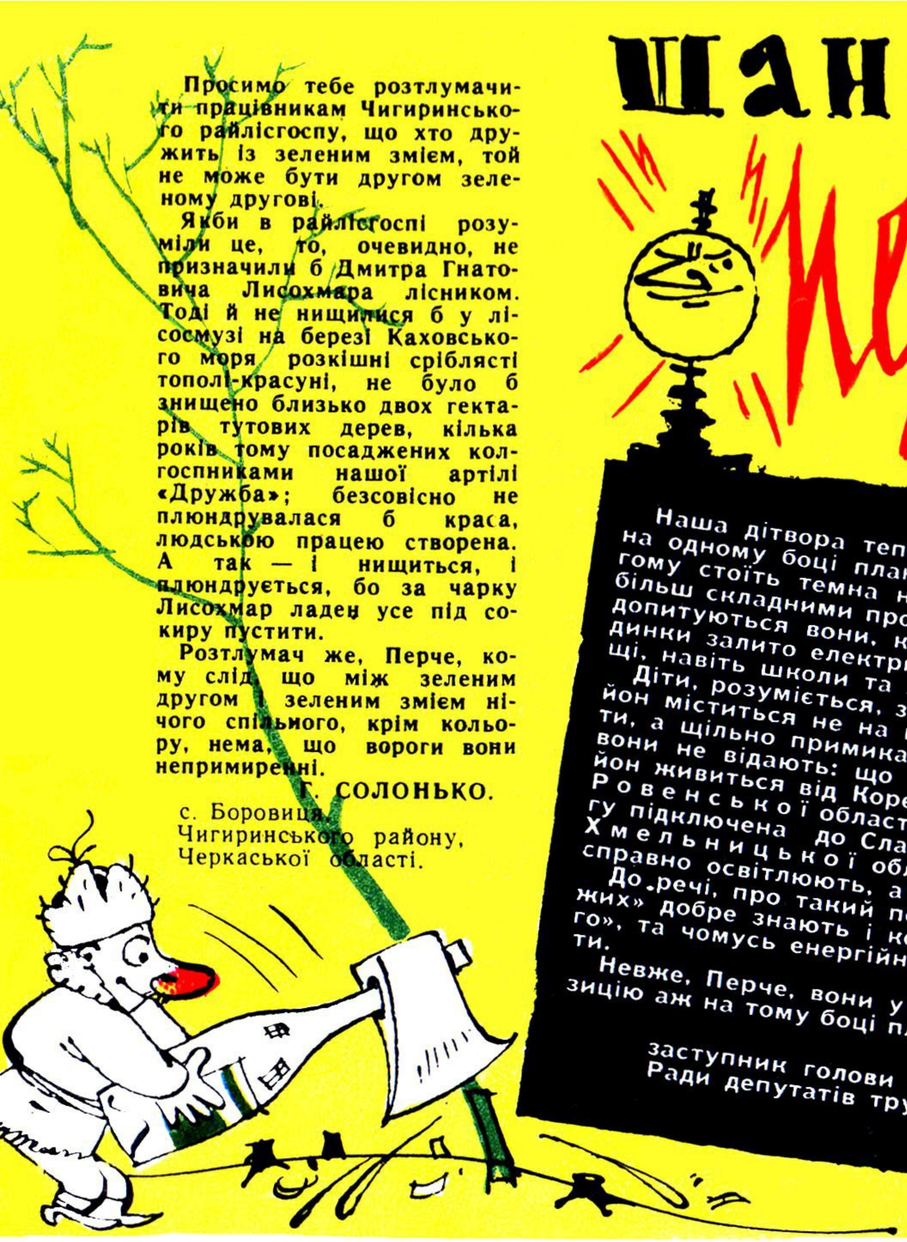

Наша дітвора тепер добре знає, чому, коли на одному боці планети світить сонце, на другому стоїть темна ніч. Тепер діти цікавляться більш складними проблемами. Чому, наприклад, допитуються вони, коли в Славуті геть усі будинки залито електричним світлом, у нас, у Гощі, навіть школи та лікарні не освітлені.

Діти, розуміється, знають, що Гощанський район міститься не на протилежному боці планети, а щільно примикає до Славути. Про одне й друге знають і керівники «Вінницяенерго», та чомусь енергійного слова од них не чути.

До речі, про такий поділ на «своїх» і «чужих» добре знають і керівники «Рівнеенерго», та чомусь енергійного слова од них не чути.

Невже, Перче, вони у цій справі зайняли позицію аж на тому боці планети?

З. КРАСИЛЕНКО,
заступник голови Ровеньської обласної Ради депутатів трудящих.

Не встиг голова колгоспу «Вільне життя» з'явитися на подвір'ї, як до нього підбіг старший пастух.

— Іване Митрофановичу! — вигукнув він. — А куди сьогодні худобу виганяти?

— Женіть туди, де Макар телят не пас! Заженіть її у пришляхову зону.

Пастухи погнали череду по вказаній адресі. Пройшла худоба по посадці, і кілька сот садженців горіха та лісових дерев корови язиком злизали, в прямому розумінні цього слова.

Було складено акта. Голова колгоспу т. Решетник свою провину визнав і дав слово, що більше нічого такого не повториться.

Слово — словом, але треба ще й діло зробити!

Пришляхову смугу пошкодили влітку 1963 року. Отож весною нового, 1964 року неодмінно треба посадити свіжі деревця на місці знищених.

Робота проста: лопату в руки і гайда!

М. РОМАНЮК.

Чортківський район, Тернопільської області.

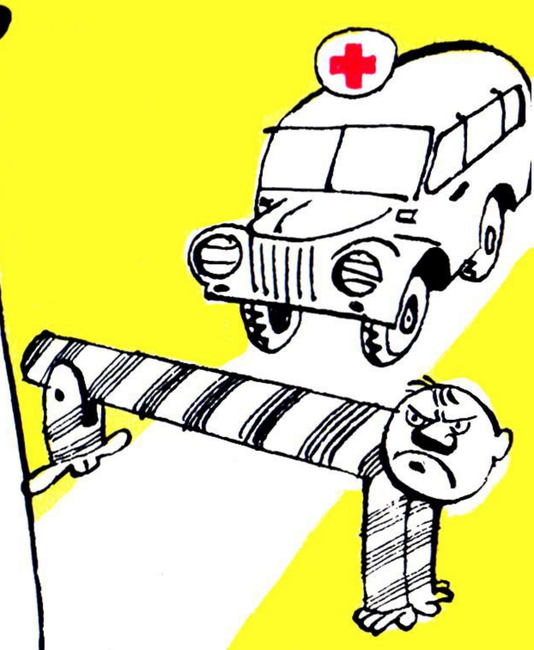

Хто сказав, що у Донецькому облздороввідділі найстаршим є зав?

Якщо це сказала т. Бабенко — завідуюча облздороввідділом, то вона сильно помиляється. Ось приклад. Якщо товаришка Бабенко загляне в шухляди своїх підлеглих, вона знайде там нашого листа з її резолюцією. У листі (підкріпленому протоколом колгоспних зборів) правління артілі ім. Горького просило облздороввідділ зважити на віддаленість нашого села від медичних установ і виділити нам машину швидкої допомоги «УАЗ». Колгосп зобов'язався оплатити вартість машини і передати її на баланс Андріївської дільничної лікарні, що обслуговує нас.

Завідуюча облздороввідділом т. Бабенко написала на нашому листі резолюцію: «Тов. Ліберман, відпустити за рахунок коштів колгоспу».

Було це ще в 1962 році.

Тепер уже 1964 рік, а плановик-економіст т. Ліберман і досі не виконав письмового розпорядження т. Бабенко.

Так хто ж, Перче, завідує в Донецьку облздороввідділом?

КОЛГОСПНИКИ (12 підписів).

Колгосп ім. Горького, Червоноармійського району, Донецької області.

Пером по перах

І БУВ ОСТАННІЙ ДЕНЬ АНСАМБЛЮ...

Багатьом відомий один з чудових шедеврів художника К. Брюллова. Це про нього натхненно вигукнув поет: «И был последний день Помпеи для русской кисти первым днем».

Та, мабуть, мало кому відомий інший, хоч і не класичний, але майже аналогічний випадок, коли знову ж таки катастрофа дала митцеві поштовх для творчості. Митець цей — директор Харківського обласного Будинку народної творчості Д. І. Зеленський.

Видатний художник увічнив на полотні загибель квітучого міста. Наш сучасник Дмитро Іванович Зеленський задовольнився меншим — не виверженням вулкана, а сумним фактом розвалу одного самодіяльного колективу.

Історія вимагає фактів і точності. Ось вони.

Був щасливий час, коли в Красноградіна Харківщині створився, зростав і розвивався вокально-інструментальний ансамбль. Його виступи залишали добрий відгук у серцях людей і жирні галочки у зведеннях та звітах відповідних установ. Найбільше пишався цим ансамблем і найбільше заслуг у його успіхах приписував собі обласний Будинок народної творчості. Особливо тішився він тим, що ансамбль не без успіху склав серйозний іспит під час останньої Декади української літератури й мистецтва у Москві.

— Ось так треба працювати! — не раз самовдоволено підкреслював Дмитро Іванович, коли мова заходила про успіхи художньої самодіяльності в області. Але сам він на все дивився здалеку, і через те, як кажуть, бачив у букеті лише троянди і зовсім не помічав колючок.

Та ось сталося непередбачене. Одного чудового дня, коли в повітрі грозою й не пахло, над Красноградом та областю ураганом пронеслася чутка: ансамбль розпався!

Ударили на сполох. Спершу на сторінках «Известий», потім «Соціалістичної Харківщини». Оскільки серед винуватців за розпад ансамблю не було названо прізвища Зеленського, він удав, що й справді непричетний до цього лиха. Це ж уже не досягнення, яке можна записати на свій рахунок! Та ось у республіканській пресі про це заговорили докладніше, з деталями. І Дмитрові Івановичу, хоч і ввічливо, але було кинуто докір за ансамбль.

І директор обласного Будинку народної творчості взявся за перо. Він з головою поринув у світ досліджень з питань естетики. З-під його пера вилилися рядки, замовчати яких ми не можемо.

Як свідчить сам Дмитро Іванович, подія в Красноградіпросто приголомшила його. Ще б пак! Понад 15 років життя і творчості було віддано на становлення ансамблю. За цей час його керівник т. Комаренко відзначив своє 75-річчя. Змужніли всі члени колективу. «...А наш вихованець, М. І. Данильченко, — пише директор обласного Будинку народної творчості, — не зміг продовжити роботи ансамблю на рівні свого учителя. Великий вплив на музикальну самодіяльність зробила естрадна музика. Під цей вплив попав і тов. Данильченко, який створив естрадний оркестр».

Ясна річ, Дмитро Іванович легше переніс би удар обухом по голові, ніж оце. Подумати тільки, п'ятнадцять років ночей не досипали, плекали, виховували ансамбль, а він узяв та й розвалився під звуки джазу, розлізся, як старий кожух!

Але директор і не подумав шукати винуватців розпаду ансамблю. Навпаки, він теоретично обгрунтував той розпад.

Важко, мовляв, буває сіячеві,— пише він у листі,— коли на нього звалиться стихійне лихо. Але настає нова посівна, кліматичні умови сприятливі, сіячеві подали технічну допомогу, й він збирає добрий урожай.

Логіка залізна: ори, мели, їж!

«Інакше стоїть справа в художній народній творчості,— філософствує далі т. Зеленський.— Тут потрібно щоденно сіяти любов до високих ідеалів громадського служіння народному мистецтву і дбайливо вирощувати обдарування. Шлях цей довгий, і на ньому багато випадковостей. Всі ми в захопленні, коли новий колектив, новий талант порадував нас своєю високою художньою майстерністю. Але ось одна випадковість, і вибуває цей колектив чи людина із ладу, а ми чекаємо, сподіваємось...»

Виходить, нічого не попишеш. Перед фатальними випадками в художній самодіяльності людина (якщо вона навіть директор обласного Будинку народної творчості!) безсила!

Обгрунтувавши розпад Красноградського вокально-інструментального ансамблю, Дмитро Іванович підводить «теоретичну базу» під можливий розпад й інших ансамблів — цього разу народних драматичних театрів. Він приходить до висновку, що такі театри непотрібні.

«Після трудового дня,— пише т. Зеленський,— я хочу знайти шлях для задоволення своїх духовних потреб. Я починаю виявляти свої здібності. Спільні інтереси нас об'єднують, ми виробляємо свій розпорядок роботи. А після присвоєння звання «Самодіяльний народний театр» мене починають ущемляти певними вимогами. Стільки-то разів на місяць грати, стільки-то поставити вистав і т. д. І замість радісної громадської праці, мені підсовують професіональні умови і розпорядок роботи, так що від самодіяльних умов і спогаду не лишається. Хіба в мене немає сім'ї, немає інших громадських обов'язків? Такі обов'язкові умови відштовхують учасників художньої самодіяльності».

І це пише керівник Харківського обласного Будинку народної творчості! Дмитро Іванович Зеленський кличе самодіяльність до стихійності. Хочу — граю, не хочу — не граю, не співаю, не танцюю. Значить, геть організуючу основу, геть професіоналізацію з народної творчості!

Ні, нічому не навчив вельмишановного Дмитра Івановича Зеленського останній день славнозвісного, далеко за межами Харківщини відомого Красноградського самодіяльного вокально-інструментального ансамблю.

Ів. СОЧИВЕЦЬ.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
http://perec-ua.livejornal.com
perec-ua. perec-ua.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: **Київ-47. Брест-Литовське шосе, 94.** Тел. Б-13-2-12, Б-13-3-46, Б-13-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 2 (517) (на украинском языке). Підписано до друку 8. І. 1964 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 05703. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 04707. Тираж 400.000 прим.

Індекс 74393

Кенія — ще одна незалежна держава в Африці.

ВІДМІТКА ПРО ВИЇЗД

Мал. БЕ-ША